

Sjätte söndagen efter Trefaldighet, 2020-07-19, Solveig Högberg, Andakt i Coronatider.

Efterföljelse

Första Kungaboken 19:19-21, Första Korinterbrevet 9:19-26, Lukasevangeliet 9:51-62

I den berättelse som finns i Korinterbrevet berättar Paulus om hur det går till på en löpartävling, alla springer men bara en kan vinna priset. Så jämför han det med hur vi ska förhålla oss i vårt liv: ”Löp för att vinna det (priset). Var och en som tävlar måste försaka allt – löparen gör det för en krans som vissnar, vi för en som aldrig vissnar.”

Jag läste om Marion Jones, en av världens mest framgångsrika kvinnliga friidrottare runt millennieskiftet. Hon blev beskylld för doping, men förnekade på alla sätt sin skuld. Men plötslig ändrade hon sig och erkände både dopningen och de lögner som hon tidigare under ed uttalat i domstolsförhör. Det anmärkningsvärda var att man kunde konstatera att det inte fanns ett enda dopingprov där hon testats positivt så att det skulle räcka för en fällande dom. Hennes eget erkännande blev hennes fall, i den meningen att det kostade henne karriären, rekorden, titlarna och segerkransarna.

Varför gjorde hon det då? Kanske för att hon insett att de segerkransar som hon skulle kunnat vinna om hon inte erkänt ändå snart skulle vissna. Kanske hade hon insett att det var mer värt att vinna en segerkrans som var bestående. Då var hon beredd att försaka något helt annat än det hon försakat för att vinna friidrottstävlingarna. Hon var beredd att offra allt för att kunna återerövra den hon verkligen var. Hon ville vara en person som visserligen gjort misstag men som ändå inte gett upp, som kunde stå rakryggad.

I idrottsvärlden blev hon snart glömd, men som människa blev hon större än någonsin genom sitt mod och genom att vara en förebild på viktigare sätt än hon varit som idrottsstjärna.

I våra liv i Jesus efterföljd utmanas våra motiv och prioriteringar. Vad är det som vi sträcker oss efter för att vinna?

Det är utmanande att tänka sig livet som ett enda hundrameterslopp, där det ständigt gäller att vara på topp, fokusera rätt och prestera det allra bästa. Jag tror inte att det riktigt är det som är poängen. Jag tror att poängen snarare är att fundera över vart vi är på väg och hur vi förhåller oss under vägen, att inte se sig tillbaka utan att ha målet klart för sig och satsa allt för att ta sig framåt.

Paulus tar sig själv som exempel och säger i The Messages tolkning ”Jag vet inte hur det är med er, men jag kämpar ända in på mållinjen. Jag ger allt jag har. Här finns inte tid att slappa! Jag håller mig ständigt i trim. För jag tänker då inte bli ertappad med att slöa och inte leva som jag lär.”

Det är ett allvarligt budskap som Paulus har till oss, det är allvarliga utmaningar vi ställs inför. I ett synonymlexikon översätts ”utmaningar” bland annat med ”sporrande eller stimulerande uppgift”. Ibland är det lätt att tänka att våra livsutmaningar är hårda krav eller provningar, men det finns alltså en mycket mer positiv förståelse av ordet att ta till sig.

I våra liv som Jesu efterföljare ställs vi inför sporrande och stimulerande uppgifter och i det som vi ställs inför är vi inte ensamma. Idrottsmannen har en coach som tränar och instruerar, vägleder och ger råd, som helt enkelt vill vara ett utvecklingsstöd. Vi har mer än så. Allt detta vill Jesus vara för oss, men han ger oss också kraften att ta oss till målet.

Jesus har kallat oss att följa honom, tro på honom och lita på honom. Han har lovat oss, att om vi vill vandra med honom ska han leda oss steg för steg genom hela livet och ge oss den kraft som behövs. Det är att leva i efterföljelse.